

Material dodatkowy

(propozycja)

w projekcie ustawy o wzmocnieniu udziału mieszkańców
w samorządzie terytorialnym, współdziałaniu gmin, powiatów i województw
oraz o zmianie niektórych ustaw:

I. dot. rozdziału 12. Współpraca terytorialna w samorządzie lokalnym

„Art. 96

1. Jeżeli słabość terytorialnej współpracy jednostek samorządu lokalnego na danym terenie, zwłaszcza na obszarze dużych aglomeracji miejskich, rodzi przeszkody w osiągnięciu koniecznej spójności terytorialnej obszaru, w szczególności zaś prowadzi do istotnych zaniedbań w niezbędnej rozbudowie infrastruktury komunikacyjnej o znaczeniu ogólnokrajowym lub regionalnym, w dziedzinie ładu przestrzennego i sferze ochrony środowiska oraz gospodarki wodnej, na rynku pracy, a także w dziedzinie bezpieczeństwa zbiorowego i porządku publicznego oraz zarządzania w warunkach kryzysowych, Rada Ministrów może skierować do Sejmu projekt ustawy o utworzeniu zespołu miejskiego i zasadach jego działania, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. Przygotowanie projektu, o którym mowa w ust. 1, poprzedza się opracowaniem raportu zawierającego diagnozę stanu współpracy jednostek samorządu lokalnego z uwzględnieniem ustaleń dotyczących danej aglomeracji miejskiej zawartych w obowiązującej strategii rozwoju kraju, w strategii rozwoju województwa i w innych dokumentach planistycznych i opracowaniach odnoszących się do tego terenu. Celem raportu jest ocena, czy utworzenie w drodze ustawy zespołu miejskiego przyczyni się do wzrostu konkurencyjności i innowacyjności gospodarki i rozwoju opartego na wiedzy, wpływając korzystnie na rozwój gospodarczy kraju i regionu, zwłaszcza zaś – czy będzie prowadzić do poprawy stanu infrastruktury technicznej i społecznej na terenie zespołu miejskiego oraz mechanizmów zarządzania publicznego w tej skali. Przygotowanie raportu minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego zleca grupie ekspertów lub instytucji naukowej cieszącej się autorytetem w środowisku naukowym.
3. Zainteresowane jednostki samorządu lokalnego oraz ich organizacje mogą przedstawić swoje uwagi do raportu. W przypadku istotnych rozbieżności, prowadzących do zakwestionowania oceny końcowej zawartej w raporcie, minister wystąpi do autorów raportu o ustosunkowanie się do

przedstawionych uwag, a następnie – w miarę potrzeby – może zlecić innej grupie ekspertów lub instytucji naukowej przygotowanie nowego raportu w całości lub w określonym zakresie.

Art. 97

1. W przypadku utworzenia na danym terenie w drodze ustawowej zespołu miejskiego, zgromadzenie zespołu dotychczas działającego na tym terenie na zasadach określonych w niniejszej ustawie może postanowić o jego rozwiązaniu. W takim przypadku zastosowanie ma przepis art. 94, jednakże:
  - 1) uchwałę o rozwiązaniu zespołu zgromadzenie podejmuje zwykłą większością głosów pełnego składu zgromadzenia, na podstawie uchwał rad gmin należących do zespołu, reprezentujących nie mniej niż 50 % ludności zespołu. Rada zainteresowanej gminy (powiatu) podejmuje stosowną uchwałę zwykłą większością głosów ustawowego składu rady;
  - 2) w uchwale o rozwiązaniu zespołu zgromadzenie może postanowić o przekazaniu wszystkich lub niektórych zobowiązań, a także mienia i praw na rzecz zespołu miejskiego utworzonego w drodze ustawowej, za jego zgodą.
2. W ustawie, o której mowa w art. 96, można postanowić o rozwiązaniu zespołu dotychczas działającego na danym terenie na zasadach określonych w niniejszej ustawie. W takim przypadku zobowiązania, a także mienie i prawa rozwiązanego zespołu przechodzą z mocy prawa na zespół miejski utworzony w drodze ustawowej. Przepis art. 96 ust. 2 stosuje się odpowiednio.
3. Akty prawa miejscowego uchwalone przez zespół, o którym mowa w ust. 1 lub 2, pozostają w mocy na terenie ich obowiązywania – do czasu zastąpienia ich przez akty ustanowione przez organy zespołu utworzonego w drodze ustawowej zgodnie z jego zakresem działania, a w pozostałym zakresie – do czasu zastąpienia ich przez akty ustanowione przez właściwe organy jednostek samorządu lokalnego.”.

II. dot. zespolenia administracji na poziomie powiatowym

Art. 1. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33a:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Kierownicy powiatowych służb, inspekcji i straży wykonują określone w ustawie zadania i kompetencje przy pomocy starostwa powiatowego, chyba że odrębna ustawa stanowi inaczej.”;
- b) skreśla się ust. 2 i 3;
- c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „Do obsługi zadań organów rządowej administracji zespolonej nieposiadających własnego aparatu pomocniczego tworzy się w starostwie powiatowym wydzielone komórki organizacyjne”.

Art. 2. W ustawie z dnia 14 marca 1985 roku o Państwowej Inspekcji Sanitarnej wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10:

- a) ust. 4a otrzymuje brzmienie: „Uprawnienia organu założycielskiego w rozumieniu przepisów o zakładach opieki zdrowotnej w stosunku do wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej posiada wojewoda.” ;
- b) dodaje się ust. 4c w brzmieniu: „Uprawnienia organu założycielskiego w rozumieniu przepisów o zakładach opieki zdrowotnej w stosunku do powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej posiada właściwy powiat”;

2) art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „Państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i jego zastępcę powołuje i odwołuje starosta po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego.”;

3) w art. 12a:

- a) ust. 3-3b otrzymują brzmienie:

„3. Właściwy państwowy powiatowy inspektor sanitarny oraz państwowy wojewódzki inspektor sanitarny przedstawiają przynajmniej raz w roku odpowiednio radzie powiatu albo sejmikowi województwa informację o stanie bezpieczeństwa sanitarnego powiatu albo województwa. Na żądanie rady powiatu lub sejmiku województwa informację taką właściwy inspektor sanitarny jest obowiązany składać w każdym czasie.

3a. W związku z przedłożoną informacją, o której mowa w ust. 3, sejmikowi województwa służy prawo występowania, w drodze uchwały, z wnioskami o podjęcie działań przez właściwy organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej w celu zapewnienia należytego stanu bezpieczeństwa sanitarnego.

3b. W związku z przedłożoną informacją, o której mowa w ust. 3, radzie powiatu służy prawo do określania, w drodze uchwały, kierunków działania właściwego organu Inspekcji Sanitarnej, w celu zapewnienia należytego stanu bezpieczeństwa sanitarnego.”;

b) dodaje się ust. 4-6 w brzmieniu:

„4. W przypadkach bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa sanitarnego na terenie gminy lub powiatu, w szczególności zaś zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, starosta, wójt, burmistrz (prezydent miasta) może wydać właściwemu państwowemu powiatowemu inspektorowi sanitarnemu polecenie podjęcia działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia.

5. Uchwała podjęta na podstawie ust. 3b lub polecenie wydane na podstawie ust. 4 nie mogą dotyczyć wykonania konkretnych czynności służbowych ani określać sposobu wykonania zadania przez organy Inspekcji Sanitarnej, lecz winny ustalać przedmiot działania lub wskazywać stan niezgodny z prawem, o którego usunięcie chodzi.

7. Organ jednostki samorządu terytorialnego niezwłocznie informuje państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego o podjęciu uchwały lub wydaniu polecenia, o których mowa w ust. 3b-8.”;

4) dodaje się art. 12b w brzmieniu:

„1. Starosta, wójt, burmistrz (prezydent miasta) ponoszą wyłączną odpowiedzialność za treść polecenia wydanego na podstawie art. 12a ust. 4.

2. Polecenie przekazane ustnie wymaga potwierdzenia na piśmie.

3. Polecenie podlega niezwłocznemu wykonaniu. Państwowy powiatowy inspektor sanitarny natychmiast przedkłada sprawę państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu, jeżeli nie jest w stanie wykonać polecenia albo jeżeli polecenie narusza prawo.

4. Polecenie naruszające prawo jest nieważne. O nieważności polecenia rozstrzyga wojewoda.”

5) w art. 15 dodaje się ust. 1a w brzmieniu „Wykonywanie zadań państwowego powiatowego inspektora sanitarnego jest finansowane z dotacji celowej z budżetu państwa.”;

6) w art. 36:

a) ust. 3c otrzymuje brzmienie: „Środki pochodzące z wykonywanych przez stacje sanitarno-epidemiologiczne usług, o których mowa w ust. 3b, stanowią dochody budżetu państwa, z zastrzeżeniem ust. 3d”;

b) ust. 3d otrzymuje brzmienie: „Środki pochodzące z wykonywanych przez powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne usług, stanowią dochód właściwego powiatu”.

Art. 3. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane skreśla się art. 86 ust. 3 i 4.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 roku o Inspekcji Weterynaryjnej wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „powiatowy lekarz weterynarii jako organ administracji wchodzący w skład zespolonej administracji powiatowej”;
- 2) w art. 9 ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie „powiatowego lekarza weterynarii oraz jego zastępcy – wykonuje starosta w porozumieniu z wojewódzkim lekarzem weterynarii”;
- 3) dodaje się art. 11a i 11b w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Rada powiatu i sejmik województwa przynajmniej raz na rok rozpatrują informacje właściwego lekarza weterynarii o stanie bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego na obszarze powiatu lub województwa. Na żądanie właściwej rady powiatu lub sejmiku województwa informację taką właściwy lekarz weterynarii obowiązany jest składać w każdym czasie.

2. W związku z informacją, o której mowa w ust. 1, radzie powiatu służy prawo do określania, w drodze uchwały, kierunków działania właściwego lekarza weterynarii, w celu zapewnienia na danym obszarze należytego stanu bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego.

3. W przypadkach bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego starosta, wójt (burmistrz, prezydent miasta) może wydać właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynarii polecenie podjęcia działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia. 4. Uchwała podjęta na podstawie ust. 2 lub polecenie wydane na podstawie ust. 3 nie mogą dotyczyć wykonania konkretnych czynności służbowych ani określać sposobu wykonania zadania przez organy Inspekcji Weterynaryjnej; powinny ustalać przedmiot działania lub wskazywać stan niezgodny z prawem, o którego usunięcie chodzi.

4. Organ jednostki samorządu terytorialnego niezwłocznie informuje wojewódzkiego lekarza weterynarii o podjęciu uchwały lub wydaniu polecenia, o których mowa w ust. 2-4.

Art. 11b. 1. Starosta, wójt (burmistrz, prezydent miasta) ponoszą wyłączną odpowiedzialność za treść polecenia wydanego na podstawie art. 11 ust. 3.

2. Polecenie przekazane ustnie wymaga potwierdzenia na piśmie.

3. Polecenie podlega niezwłocznemu wykonaniu. Właściwy powiatowy lekarz weterynarii natychmiast przedkłada sprawę wojewódzkiemu

lekarzowi weterynarii, jeżeli nie jest w stanie wykonać polecenia albo jeżeli polecenie narusza prawo.

4. Polecenie naruszające prawo jest nieważne. O nieważności polecenia rozstrzyga wojewoda.”

4) w art. 12:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „Wojewódzkie i graniczne inspektoraty weterynarii są państwowymi jednostkami budżetowymi”,

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2b. Koszty działalności powiatowego lekarza weterynarii pokrywane są z dotacji celowej budżetu państwa”